BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 15 mars 1995 *

I mål T-6/95 R,

Cantine dei Colli Berici coop. arl, ett kooperativt bolag bildat enligt italiensk rätt, Lonigo (Italien), företrätt av Ivone Cacciavillani, advokat i Venedig, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Alain Lorang, 51, rue Albert I,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eugenio de March, juridisk rådgivare, i egenskap av ombud, biträdd av Alberto Dal Ferro, advokat i Vicenza, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en begäran om uppskov med verkställighet av artikel 1.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3151/94 av den 21 december 1994, om ytterligare ett undan-

* Rättegångsspråk: italienska.

tag från de närmare bestämmelserna om producenters leveranser av bordsvin till obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/94 (EGT nr L 332, s. 32),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund

1 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 januari 1995 har Cantine dei Colli Berici coop. arl, med stöd av artikel 173.4 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen (nedan kallat "EG-fördraget"), väckt talan om ogiltigförklaring av artikel 1.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3151/94 av den 21 december 1994 om ytterligare ett undantag från de närmare bestämmelserna om producenters leveranser av bordsvin till obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/94 (EGT nr L 332, s. 32, nedan kallad "förordning nr 3151/94"), samt en begäran om att alla andra rättsakter som hör samman med denna och/eller har föregått dessa bestämmelser skall ogiltigförklaras, och har vidare med stöd av artikel 184 i samma fördrag gjort en invändning om rättsstridighet vad gäller artikel 39.4 i rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987, om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT nr L 84, s. 1, nedan kallad "förordning nr 822/87"), och artikel 4.2 fjärde strecksatsen i kommissionens förordning (EEG) nr 441/88 av den 17 februari 1988, om tillämpningsföreskrifter för obligatorisk destillation enligt artikel 39 i rådets förordning (EEG) nr 822/87 (EGT nr L 45, s. 15, nedan kallad "förordning nr 441/88").

2 Genom en separat handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag väckte sökanden även med stöd av artikel 185 i EG-fördraget talan om uppskov med verkställigheten av nämnda artikel 1.1 i förordning nr 3151/94. Under förhöret med parterna begärde sökanden att hans ursprungliga yrkande i det interimistiska förfarandet skulle ändras, eftersom sökanden endast ville ha uppskov med verkställigheten av den ovannämnda bestämmelsen bara då denna begränsar förlängningen till 140 dagar för dem som omfattas av obligatorisk destillation för att leverera bordsvin till ett bränneri.

3 Kommissionen inkom med sina skriftliga synpunkter beträffande denna ansökan om interimistiska åtgärder den 26 januari 1995. Genom en separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 februari 1995, gjorde svarandeinstitutionen en invändning om rättegångshinder som ett av de slutliga yrkandena i målet med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna.

4 I det interimistiska förfarandet har parterna hållit sina muntliga framställningar den 10 februari 1995.

5 Det aktuella regelverket och de viktigaste omständigheterna vid denna tvists början, såsom de framgår av de inlagor som har ingivits av parterna och av de muntliga framställningar de gjorde under förhöret, kan sammanfattas på följande sätt.

6 I den bestämmelse som sökandens begäran om uppskov gäller, i dess lydelse efter rättelse i förordning nr 3151/94, publicerad i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 30 december 1994 (EGT nr L 341, s. 76), föreskrivs följande:

"Trots bestämmelserna i förordning (EG) nr 343/94 och artikel 12.4 andra stycket och artikel 12.5 i förordning (EEG) nr 441/88 får de producenter som omfattas av obligatorisk destillation enligt artikel 39 i förordning (EEG) nr 822/87 för produk-

tionsåret 1993/94 leverera bordsvin till brännerierna senast 140 dagar efter den 11 september 1994 på följande villkor:

— Uppköpspris för bordsvin: 0,42 ecu/volymprocent/hl

— Stöd till brännerier: Inget

— Det pris som interventionsorganet skall betala till brännerier för råalkohol som omfattas av obligatorisk leverans: 0,75 ecu/volymprocent/hl"

7 Artikel 39 i förordning nr 822/87 definierar i allmänna ordalag under vilka villkor producenterna av bordsvin omfattas av obligatorisk destillation. Punkt 1 första stycket lyder:

"Om marknaden för bordsvin och vin som lämpar sig för framställning av bordsvin under ett visst produktionsår visar sig vara i allvarlig obalans, skall beslut fattas om obligatorisk destillation av bordsvin."

8 Enligt artikel 1.6 i förordning nr 822/87, i dess ändrade lydelse genom rådets förordning (EEG) nr 1734/91 av den 13 juni 1991 (EGT nr L 163, s. 6) bör produktionsår förstås som perioden mellan den 1 september varje år och den 31 augusti året därpå.

9 Den 15 februari 1994 antog kommissionen förordning (EG) nr 343/94 om inledande av den obligatoriska destillation som föreskrivs i artikel 39 i rådets förordning (EEG) nr 822/87 och om undantag från vissa tillämpningsvillkor för denna för produktionsåret 1993/1994 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] (EGT nr L 44, s. 9, nedan kallad "förordning nr 343/94").

10 I artikel 1.2 i förordning nr 343/94 fastställs den totala mängd bordsvin som skall destilleras för produktionsåret 1993/1994 till 18 200 000 hl för gemenskapen som helhet. I tredje punkten i samma artikel stadgar att den mängd som skall destilleras inom område 4 är 12 150 000 hl. Enligt artikel 4.2 i förordning nr 441/88, som avgränsar de produktionsområden som avses i artikel 39.3 i förordning nr 822/87, motsvarar område 4 Italien. Den mängd som skall destilleras fördelas mellan bordsvinsproducenterna inom varje vinodlingsområde, i enlighet med de regler som föreskrivs i artikel 39.4 och 39.5 i förordning nr 822/87. För varje producent som omfattas av destillationsskyldigheten, skall destillationsmängden vara lika med en procentandel av deras produktion av bordsvin enligt en progressiv skala baserad på hektaravkastningen.

11 I artikel 12.4 i förordning nr 441/88 föreskrivs följande:

"Bordsvin skall levereras senast den

— 31 juli, vid leverans till ett bränneri,

— 15 juli, vid leverans till ett förädlingsföretag som tillsätter alkohol till vin för destillation.

Leverans får ske senast 15 dagar efter ovannämnda tidpunkt. I så fall skall inköpspriset för mängderna i fråga minskas med ett belopp som motsvarar 50 procent av det stöd som fastställs för det aktuella produktionsåret. Både stödet och priset på den alkohol som framställs och levereras till interventionsorganet skall minskas med samma belopp."

Enligt punkt 5 i samma artikel får inte destillationerna utföras efter att produktionsåret är avslutat, det vill säga den 31 augusti.

12 Den 29 april 1994 väckte sökanden, jämte 42 andra producenter i regionen Venetien, talan vid förstainstansrätten för att få artikel 1.3 fjärde strecksatsen i förordning nr 343/94 ogiltigförklarad, liksom andra bestämmelser om obligatorisk destillation inom vinsektorn. Detta mål, vilket registrerades vid kansliet med nummer T-183/94, pågår fortfarande. Kommissionen invände även i detta mål med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna att talan inte kunde prövas. Den 24 maj 1994 begärde sökandena uppskov med verkställigheten av de förordningsbestämmelser som är föremål för denna talan om ogiltigförklaring. Den 25 maj 1994 erhöll samma sökande av den nationella domstolen (Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — den regionala administrativa domstolen i Latium) ett beslut om uppskov med verkställigheten av de nationella bestämmelser som gällde obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/1994. Trots att de italienska myndigheterna hade överklagat detta beslut vid den italienska högsta förvaltningsdomstolen den 16 juli 1994, återkallade sökandena under tiden sin ansökan om interimistiska åtgärder vid förstainstansrätten. Mål nr T-183/94 R avskrevs genom beslut av förstainstansrättens ordförande den 11 juli 1994.

13 Kommissionens förordning (EG) nr 1960/94 av den 27 juli 1994 om undantag från de närmare bestämmelserna om producenters leveranser av bordsvin till obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/94 och om stöd [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] (EGT nr L 198, s. 96, nedan kallad "förordning nr 1960/94"), förlängde en första gång, genom ett undantag från artikel 12.4 första strecksatsen i förordning nr 441/88, leveransfristen av bordsvin till ett bränneri till senast den 27 augusti 1994. Enligt artikel 12.4 andra strecksatsen i den nämnda förordningen var det fortfarande möjligt att leverera bordsvin till ett bränneri senast två veckor efter den angivna dagen, vilket i detta fall skulle bli fram till den 11 september, motsvarande en minskning av inköpspriset med ett belopp som motsvarar 50 procent av det stöd som fastställs för destillationen. Mot denna förordning har inte sökanden väckt talan.

14 Förordning nr 3151/94, där artikel 1 är föremål för detta förfarande, antogs den 21 december 1994 av kommissionen för att ta hänsyn till de speciella svårigheter i vissa

vinproduktionsområden där leveransskyldigheten inte skulle kunna fullgöras den senaste dag som föreskrevs. Genom den förlängs på nytt den frist som är tillämplig på leverans av bordsvin för de producenter som omfattas av obligatorisk destillation, liksom av fristen för destillation bestämd för produktionsåret 1993/1994 jämte lämpliga sanktionsåtgärder. Enligt sökanden begärde vinodlarna i regionen Venetien även att tillämpningen av denna förordning skulle suspenderas vid den nationella domstolen.

Rättsligt sammanhang

15 Med stöd av bestämmelserna i artikel 185 i kombination med dem i artikel 186 i EG-fördraget och av artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, EAEG av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess ändrade lydelse enligt rådets beslut 93/350/EAEG, EKSG, EEG, av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21), kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller föreskriva de interimistiska åtgärder som krävs.

16 I artikel 104.2 i rättegångsreglerna föreskrivs att de ansökningar om interimistiska åtgärder som avses i artiklarna 185 och 186 i fördraget skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden framstår som berättigad. De åtgärder som ansöks om skall vara av tillfällig art, på så sätt att de inte skall föregripa beslutet i sakfrågan (se, beträffande det sistnämnda, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 15 juli 1994, EISA mot kommissionen, T-239/94 R, Rec. s. II-703, punkt 9).

Parternas argument

17 Sökanden anser sig ha rätt att väcka denna talan om interimistiska åtgärder eftersom den bestämmelse som ifrågasätts, även om den har antagits i form av en förordning, berör sökanden direkt och personligen. Sökanden har hävdat att syftet med denna bestämmelse är att framställa ett särskilt undantag från tillämpningsbestämmelserna för artikel 39 i förordning nr 822/87, såsom föreskrivs i artikel 12 i förordning nr 441/88, och att utsträcka verkan av de förordningar som föreskriver destillationsskyldighet för produktionsåret 1993/1994. Sökanden har ansett, i den mån som denne omfattas av destillationsskyldighet för detta produktionsår, att sökanden berörs direkt och personligen av en bestämmelse som är av avgörande betydelse för denna skyldighet. Dessutom har sökanden påstått att den ifrågasatta bestämmelsen antogs av kommissionen just för att reglera situationen för de som omfattas, bland annat sökanden, som har väckt talan mot den skyldighet som föreskrevs för produktionsåret 1993/1994. Detta bekräftas enligt sökanden av hänvisningen i femte övervägandet i förordning nr 3151/94 till de särskilda skäl som gäller vissa vinproduktionsområden där leveransskyldigheten inte kan fullgöras den dag som föreskrivs som den senaste.

18 Sökanden förklarade, i samband med den ändring i dennes ansökan om interimistiska åtgärder som gjordes under förhöret den 10 februari 1995, att det uppskov med verkställigheten som sökanden vill uppnå skall förstås som en förlängning, fram till dess förstainstansrättens dom beträffande de slutliga yrkandena i målet meddelats, av den frist som sökanden beviljats av gemenskapstexterna för att uppfylla sin destillationsskyldighet. Beviljande av denna interimistiska åtgärd skulle få till följd att skydda sökanden från sanktioner som under mellantiden kunde tillämpas på sökanden av de italienska myndigheterna på grund av att denne inte hade fullgjort skyldigheten i fråga, vilket är av uppenbart rättsligt intresse för sökanden.

19 Då det gäller "fumus boni juris" [vid en första bedömning] har sökanden framlagt i huvudsak tre grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av den ifrågasatta bestämmelsen. För det första är denna bestämmelse ogiltig eftersom den inte upp-

fyller det rättsliga kravet att den obligatoriska destillationen har till syfte att avhjälpa det pågående vinproduktionsårets obalans, vilket föreskrivs i artikel 39.1 i förordning nr 822/87. Med tanke på att den förlängningsåtgärd som bestämmelsen medför ger möjlighet att fullgöra destillationsskyldigheten beträffande produktionsåret 1993/1994 vid en tidpunkt då detta produktionsår redan avslutats och produktionsåret 1994/1995 pågår, kan inte denna åtgärd, enligt sökanden, anses som lämplig för att sanera marknaden för det produktionsår som det gäller. Följaktligen skulle det utgöra ett brott mot det gemenskapsrättsliga regelverket om den gemensamma organisationen av marknaden för vin att den ifrågasatta bestämmelsen föreskriver att destillationsskyldigheten för produktionsåret 1993/1994 skall fullgöras i januari 1995, eftersom denna åtgärd inte längre skulle kunna uppnå sitt syfte, nämligen att få bort överflödigt utbud i förhållande till förutsedd efterfrågan för det nämnda försäljningsåret. För det andra har sökanden gjort gällande att destillationsskyldigheten i fråga, såsom den föreskrevs, fastställdes i strid mot icke-diskrimineringsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar, på grund av en ojämn fördelning av destillationsmängderna mellan de berörda producenterna samt att de beräkningar som låg till grund för denna fördelning var felaktiga och rättsstridiga, vilket fick till följd ett fel av 8 239 000 hl mellan de föreskrivna lagren av bordsvin för år 1993 och den mängd som faktiskt lagrades. Enligt sökanden stod inte den mängd som hade tilldelats Italien i proportion till den totala mängden bordsvin som skulle destilleras inom gemenskapen. Dessutom utgjorde det faktum att man för produktionsåret 1993/1994 hade tagit hänsyn till de mängder som rättsstridigt hade undgått destillation av olika italienska vinodlare under produktionsåret 1992/1993, en allvarlig diskriminering av de vinodlare som, liksom sökanden, hade fullgjort sina skyldigheter. Slutligen var de uppskattningar felaktiga som låg till grund för beräkningen av den destillationsskyldighet som gällde de italienska producenterna, genom att det saknades tillräckliga mekanismer för uppskattning och mätning av avkastningen per hektar beträffande område 4 (Italien). För det tredje har sökanden hävdat att förordningen i fråga bryter mot proportionalitetsprincipen. Sökanden har ansett att det är rättsstridigt att ålägga destillationsskyldighet och att det medför att även den aktuella förlängningsåtgärden för samma gemenskapsrättsliga skyldighet är rättsstridig, eftersom den inte tycks vara "lämplig och nödvändig" för att uppnå syftet att sanera marknaden för produktionsåret 1993/1994.

20 Vad beträffar brådskan, har sökanden gjort gällande att om denne nu skulle behöva skaffa hela den mängd vin som den gemenskapsrättsliga förordningen föreskriver, skulle utgiften bli mycket betungande för sökanden, vilket skulle kunna leda till att

existensen av hans vinodlingsverksamhet blev hotad. Sökanden har gjort gällande att han tack vare det producerade vinets goda kvalitet på marknaden kunde sälja allt det vin denne producerade under produktionsåret 1993/1994, och att detta nu tvingade sökanden att köpa medelmåttigt vin från producenter med överskott på en marknad som karaktäriserades av en ständig och onormal prisstegring, för att kunna uppfylla de skyldigheter som följer av förordningen i fråga. Under förhöret den 10 februari 1995 tillade sökanden att, förutom att det är svårt att finna finansiering för inköpet av vin till en kostnad som uppgår till sex miljarder lire, sökanden skulle lida en obotlig skada på grund av att denne, enligt de sanktioner som föreskrivs i artikel 22 i förordning nr 441/88, skulle förlora de gemenskapsförmåner som sökanden skulle kunna ha fått inom ramen för det pågående produktionsåret.

21 Med hänsyn till avvägningen mellan de intressen det här är fråga om har sökanden, för det fall förstainstansrätten skulle bevilja det uppskov som sökanden har ansökt om och alltså tillåta denne att få en "ytterligare förlängning" av den frist som förordning nr 3151/94 ger, ansett att det allmänna gemenskapsintresset och den gemensamma organisationen av marknaden för vin inte skulle kunna anses lida skada eftersom förlängningen i fråga, såsom den fastställts av den omtvistade bestämmelsen, redan flyttar fram verkställighetsfristen för destillationsskyldigheten till det nya produktionsåret. Sökanden har även ansett att ett sådant uppskov inte skulle kunna störa villkoren på marknaden i fråga, eftersom producenterna av vin som skall destilleras troligen kommer att behålla sin produktion fram till dess att dom beträffande de slutliga yrkandena i målet meddelas, eftersom detta vins kvalitet medför att det normalt inte kan säljas på marknaden. Ett uppskov med verkställigheten av den omtvistade bestämmelsen skulle däremot ge sökanden en möjlighet att skaffa de medel som är nödvändiga för att uppfylla sina skyldigheter och slippa att köpa vin till onormalt höga priser.

22 Kommissionen har ansett att denna ansökan om interimistiska åtgärder vid en första anblick inte kan prövas på grund av att ogiltighetstalan som yrkas slutligt i målet som den härrör från uppenbart inte kan prövas. Kommissionen har framhållit att den ifrågasatta rättsakten, både från formell och materiell synpunkt, är en förordning som innehåller bestämmelser av allmän räckvidd, vilka är tillämpliga på en kategori näringsidkare som bör definieras på ett abstrakt sätt i sin egenskap av näringsidkare inom vinproduktionssektorn.

23 Kommissionen har dessutom hävdat att talan — och följaktligen ansökan om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta bestämmelsen — inte kan prövas på grund av sökandens uppenbart bristande rättsliga intresse att föra talan. Kommissionen har anmärkt att syftet med förordning nr 3151/94 enbart är att ge de näringsidkare som — i likhet med sökanden — inte har fullgjort destillationen före utgången av den tid som fastställdes till den 11 september 1994 möjligheten att fullgöra sin skyldighet före den 29 januari 1995, mot betalning av en måttlig straffavgift, men utan att omfattas av de interventionsåtgärder som föreskrivs av artikel 22 i förordning nr 441/88 eller av nationella bestämmelser i ämnet. Om denna åtgärd skulle ogiltigförklaras, skulle den senaste dag då den obligatoriska destillationen skulle ha utförts vara den 27 augusti 1994, såsom förordning nr 1960/94 föreskrev, vilken inte har ifrågasatts av sökanden. Kommissionen har dessutom ansett att eftersom sökandens syfte inte är att få uppskov med verkställigheten av den frist som har fastställts av förordning nr 3151/94, utan suspendering och konstaterande att själva destillationsskyldigheten är rättsstridig, skulle dess ansökan ha samma syfte som det som framställts i målen T-183/94 och T-184/94 R och alltså inte kunna prövas, eftersom det första av dessa mål fortfarande pågår i förstainstansrätten.

24 Vad beträffar de argument som sökanden framställt till stöd för sina påståenden om den ifrågasatta bestämmelsens rättsstridighet, har kommissionen ansett att de vid en första anblick inte har någon grund. För det första har kommissionen bestritt att en förlängning av fristen att påbörja obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/1994 skulle få till följd att man destillerade produktionen från skörden 1994/1995. Svarandeinstitutionen hävdar att syftet med förordning nr 3151/94 tvärtom är att få bort de mängder som finns att destillera för produktionsåret 1993/1994 genom att göra slut på det överskott av vin som finns för detta år. För det andra, den skillnad som konstaterats mellan de förutsedda värdena, grundade på utkastet till balansräkning, och de verkliga värdena är inte något beräkningsfel, utan helt enkelt en normal variation med tanke på det stora antal faktorer från olika källor som skall tas hänsyn till. Kommissionen har i detta sammanhang erinrat om att det åligger medlemsstaterna att kontrollera om värdena i fråga stämmer, vilket sökanden tycks medge. Svarandeinstitutionen har anmärkt att, i den mån som de italienska producenterna har destillerat otillräckliga mängder, på grundval av ett utkast till balansräkning som har visat sig vara delvis vagt, är det nödvändigt att dessa producenter följande år tar på sig kostnaden för en ytterligare destillation för att uppfylla den obligatoriska destillationens syfte, nämligen upprätthållandet eller upprättandet av en normal situation på marknaden. För det tredje, vad beträffar att förordningen i fråga skulle vara diskriminerande, har kommissionen ansett att den

mängd vin som tilldelats Italien objektivt sett är rättvis genom att nästan hela dess vinproduktion består av bordsvin och att kriteriet avkastning per hektar, som är tillämpligt på fördelningen av de mängder som skall destilleras mellan vinodlarna inom en och samma region, också grundar sig på ett rättvisekriterium. Vad beträffar diskrimineringen av de vinodlare som har uppfyllt sin destillationsskyldighet i förhållande till de producenter som inte lyckats med detta, har kommissionen pekat på de hårda sanktioner som dessa senare blir föremål för på grund av de relevanta nationella och gemenskapsrättsliga bestämmelserna. Kommissionen har slutligen understrukit att det, för följande produktionsår, är absolut nödvändigt att ta hänsyn till de mängder vin som illegalt har undgått destillation under föregående produktionsår, för att kunna få bort detta vin från marknaden och undvika att vinodlarna, då de har fullgjort sina skyldigheter beträffande obligatorisk destillation, inte kan dra nytta av fördelarna med denna mekanism i form av en förbättrad marknad.

25 Kommissionen har, beträffande frågan om det har inträffat en allvarlig och ohjälplig skada, anmärkt att den skada som sökanden möjligen har lidit endast är ekonomisk och att dess belopp måste verifieras. Kommissionen har erinrat om domstolens rättspraxis, enligt vilken en ekonomisk skada bara kan anses vara allvarlig och ohjälplig om det framgår att det vore omöjligt att avhjälpa den helt och hållet om talan beträffande de slutliga yrkandena i målet skulle ge resultat.

Bedömningen av domstolen i det interimistiska förfarandet

26 Den domstol som bedömer det interimistiska förfarandet bör först ta ställning till om denna ansökan om uppskov med verkställigheten av den omtvistade bestämmelsen kan upptas till prövning, med hänsyn till de argument som kommissionen har framfört och som syftar till att fastställa att talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till prövning. Det framgår av en fast rättspraxis att ”[ä]ven om frågan om talan i målet kan upptas till prövning i princip inte skall prövas inom ramen för ett interimistiskt förfarande, eftersom sakfrågan i målet kan föregripas, kvarstår ändå att om det hävdas att det är uppenbart att talan skall avvisas ankommer det på

domstolen när den prövar ansökan om interimistiskt förfarande att fastställa om talan vid första anblicken innehåller uppgifter som gör det möjligt att med viss sannolikhet dra slutsatsen att den kan prövas". (Se i synnerhet beslut meddelade av domstolens ordförande av den 27 juni 1991, Bosman mot kommissionen, C-117/91 R, Rec. s. I-3353, och av den 9 juli 1993, Donatab m. fl. mot kommissionen, C-64/93 R, Rec. s. I-3955, liksom beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 15 december 1992, CCE Grandes Sources m. fl. mot kommissionen, T-96/92 R, Rec. s. II-2579).

27 I detta avseende bör man framhålla att sökanden varken i sin inlaga eller under förhöret med parterna har gjort gällande någon omständighet som vid en första anblick kan vederlägga slutsatsen att den ansökan sökanden har gjort beträffande de slutliga yrkandena i målet uppenbart inte kan prövas.

28 I själva verket utesluter artikel 173 i fördraget och den rättspraxis som gäller denna i princip att enskilda får föra talan mot rättsakter som har en allmän räckvidd och som bara berör mottagarna i egenskap av objektiva näringsidkare i den sektor som berörs av den aktuella regleringen. Den ifrågasatta bestämmelsen antogs emellertid inte enbart i form av en förordning utan har, vid en första anblick, ett allmänt och abstrakt innehåll och påverkar sökanden endast i den mån som denne är en vinodlare som ingår i en kategori av näringsidkare som med hjälp av objektiva omständigheter kan definieras "på samma sätt som varje annan näringsidkare i samma situation" (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 28 oktober 1993, FRSEA och FNSEA mot rådet, T-476/93, Rec. s. II-1187, punkt 24). Dessutom bör man erinra om, vilket framgår av en fast rättspraxis, att "en rättsakts karaktär av förordning ifrågasätts inte av möjligheten att avgöra antalet av eller till och med identiteten hos de rättssubjekt som denna omfattas av, vid en viss tidpunkt, så länge denna tillämpning är rättsligt eller faktiskt objektiv som definieras av rättsakten i förhållande till dessas ändamål" (se det ovannämnda beslutet FRSEA och FNSEA mot rådet, punkt 19). Slutligen framgår det av denna rättspraxis att "den omständigheten att en bestämmelse i en rättsakt kan ha olika konkreta följder

för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på, inte strider mot dess karaktär av förordning, så länge denna situation är objektivt bestämd" (se förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995, Campo Ebro m. fl. mot rådet, T-472/93, REG s. II-421, punkt 36). Under dessa omständigheter är det inte möjligt att i detta fall vid domstolen för det interimistiska förfarandet vid första anblicken anse att bestämmelsen i fråga angår sökanden personligen och att det är möjligt att pröva en ansökan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 173.4 i fördraget.

29 I detta sammanhang bör man tillägga att sökanden inte heller inför domstolen i det interimistiska förfarandet har lyckats visa att det på denna grund finns intresse att föra talan mot en bestämmelse som tillerkänner sökanden en förlängning av fristen att uppfylla den destillationsskyldighet som andra förordningsbestämmelser föreskriver för sökanden och som denne för övrigt inte tycks lida någon skada av. Om uppskovet med verkställigheten av den ifrågasatta bestämmelsen beviljades, skulle den tillämpliga fristen i själva verket vara den som fastställdes i förordning nr 1960/94 och vilken utlöpte den 27 augusti 1994.

30 Vad beträffar den begäran som sökandens advokat framförde under förhöret och som avsåg att ändra räckvidden av det begärda uppskovet med verkställigheten så att detta enbart skulle gälla den exakta frist som föreskrivs för den omtvistade förlängningsåtgärden, bör man även framhäva att den inte under några förhållanden kan upptas till prövning. För det första skulle en sådan ändring, i motsats till vad sökanden hävdar, inte leda till att syftet med den ursprungliga ansökan om interimistiska åtgärder inskränktes, utan utöka dess räckvidd, eftersom den nya åtgärd som begärdes skulle göra det möjligt för sökanden att, fram till det beslut som avgjorde de slutliga yrkandena i målet, fortsätta att ha fördel av förlängningen av den bestämmelse som ansökan om uppskov ursprungligen gällde. För det andra bör man konstatera att denna begäran om ändring motsäger sökandens argument när denne gör gällande att förlängningen av destillationsskyldigheten för produktionsåret 1993/1994 är rättsstridig. Medan sökanden har gjort gällande att den ifrågasatta bestämmelsens rättsstridighet i synnerhet framgår av att det år 1995 var omöjligt att avhjälpa den bristande jämvikt på marknaden som noterades under produktionsåret 1993/1994, skulle beviljandet av uppskovet av verkställigheten

som de begär inte kunna göra annat än förstärka den bestämmelsens påstått rättsstridiga art, eftersom det skulle göra det möjligt att uppfylla den omtvistade destillationsskyldigheten under ett av de följande produktionsåren. Man bör slutligen erinra om att, såsom framgår av en fast rättspraxis, en interimistisk åtgärd i princip inte kan upptas till prövning annat än om den faller inom ramen för det slutliga beslut som förstainstansrätten kan antas fatta med stöd av bestämmelserna i artikel 173 tillsammans med dem i artikel 176 i EG-fördraget, vilket inte är fallet med en interimistisk åtgärd som syftar till att upprätthålla en förlängningsåtgärd som i sig utgör talan om ogiltighet som yrkas slutligt i målet (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 14 december 1993, Gestevisión Telecinco mot kommissionen, T-543/93 R, Rec. s. II-1409, och av den 2 december 1994, Union Carbide mot kommissionen, T-322/94 R, Rec. s. II-1159).

31 Man bör dessutom och i vilket fall som helst konstatera att villkoret att det måste vara risk för en allvarlig och ohjälplig skada inte är uppfyllt. Den av sökanden påstådda skadan är i själva verket av enbart ekonomiskt slag. Sökanden, som påstår sig vara det största italienska vinkooperativet, har emellertid inte framlagt fakta som gör det möjligt att vid en första anblick fastställa att skadan är av det slaget att den hotar dess överlevnad och följaktligen kunde den inte fullständigt avhjälpas om talan i sak togs upp (se beslut meddelat av domstolens ordförande av den 19 december 1990, Compagnia italiana alcool mot kommissionen, T-358/90 R, Rec. s. I-4887, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 7 juli 1994, Geotronics mot kommissionen, T-185/94 R, Rec. s. II-519).

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Begäran om interimistiskt förfarande avslås.

2) Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 15 mars 1995

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande